Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 28 juli 2016*

”Begäran om förhandsavgörande — Miljöskydd — Avfallshantering — Direktiv 2006/21/EG — Artikel 10.2 — Håligheter efter brytning fylls igen med annat avfall än utvinningsavfall — Deponering eller återvinning av nämnda avfall”

I mål C-147/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) genom beslut av den 16 december 2014, som inkom till domstolen den 26 mars 2015, i målet

Città Metropolitana di Bari, tidigare Provincia di Bari,

mot

Edilizia Mastrodonato Srl,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden T. von Danwitz samt domarna C. Lycourgos (referent), E. Juhász, C. Vajda och K. Jürimäe,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: handläggaren V. Tourrès,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 10 mars 2016,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Città Metropolitana di Bari, tidigare Provincia di Bari, genom G. Mariani, avvocato,

— Edilizia Mastrodonato Srl, genom M. Ingravalle, avvocato,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Grasso, avvocato dello Stato,

— Österrikes regering, genom G. Eberhard, i egenskap av ombud,

— Polens regering, genom B. Majczyna, M. Drwięcki och B. Paziewska, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: italienska.

— Förenade kungarikets regering, genom S. Brandon och L. Christie, båda i egenskap av ombud, biträdda av A. Bates, barrister,

— Europeiska kommissionen, genom G. Gattinara och E. Sanfrutos Cano, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 21 april 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 10.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/21/EG av den 15 mars 2006 om hantering av avfall från utvinningsindustrin och om ändring av direktiv 2004/35/EG (EUT L 102, 2006, s. 15).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Città Metropolitana di Bari (storstadskommunen Bari, Italien), tidigare Provincia di Bari (provinsen Bari, Italien) och Edilizia Mastrodonato Srl, angående de tillståndsregler som ska tillämpas på igenfyllning av ett nedlagt stenbrott.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Direktiv 1999/31/EG

3 I skäl 15 i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall (EGT L 182, 1999, s. 1) anges följande:

”Återvinning, i enlighet med direktiv 75/442/EEG, av inert eller icke-farligt avfall som är lämpligt för användning vid restaurering och utfyllnadsarbete eller för byggnadsändamål, behöver inte utgöra en deponeringsverksamhet.”

4 I artikel 2 i direktiv 1999/31, som har rubriken ”Definitioner”, föreskrivs följande:

”I detta direktiv avses med

…

g) *deponi*: upplagsplats för avfall på eller i jorden (det vill säga under mark), …

…”

5 Artikel 3 i direktivet har rubriken ”Tillämpningsområde”. I punkterna 1 och 2 i den artikeln föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall tillämpa detta direktiv på alla deponier enligt definitionen i artikel 2 g.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av befintlig gemenskapslagstiftning skall följande vara uteslutet från direktivets räckvidd:

…

— Användning av lämpligt inert avfall vid restaurering och utfyllnadsarbete, eller för byggnadsändamål i deponier.

…

— Deponering av icke-förorenad jord eller icke-farligt inert avfall som uppkommer vid prospektering och utvinning, behandling och lagring av mineraltillgångar samt vid drift av stenbrott.”

Direktiv 2006/21

6 Artikel 2.1 i direktiv 2006/21 har följande lydelse:

”Om inte annat följer av punkterna 2 och 3 omfattar detta direktiv hanteringen av avfall från prospektering, utvinning, bearbetning och lagring av mineraltillgångar och från drift av stenbrott (nedan kallat ’utvinningsavfall’).”

7 I artikel 10 i direktiv 2006/21, som har rubriken ”Rätt till information”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall se till att verksamhetsutövaren, när denne i rehabiliterings- och konstruktionssyfte återfyller utvinningsavfall i håligheter efter brytning, oavsett om dessa har tillkommit genom utvinning ovan eller under jord, vidtar lämpliga åtgärder för att

1) garantera utvinningsavfallets stabilitet i enlighet med artikel 11.2 på motsvarande sätt,

2) förebygga förorening av mark samt yt- och grundvatten i enlighet med artikel 13.1, 13.3 och 13.5 på motsvarande sätt,

3) se till att utvinningsavfallet, liksom också håligheterna efter brytning, övervakas i enlighet med artikel 12.4 och 12.5 på motsvarande sätt.

2. Direktiv 1999/31/EG skall fortsätta att gälla för annat avfall än utvinningsavfall som används för att fylla igen håligheter efter brytning.”

Direktiv 2008/98/EG

8 Skäl 19 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall och om upphävande av vissa direktiv (EUT L 312, 2008, s. 3) har följande lydelse:

”Definitionerna av återvinning och bortskaffande behöver ändras, så att en klar åtskillnad görs mellan dessa båda begrepp, på grundval av att dessa förfaranden har helt olika inverkan på miljön genom ersättandet av naturresurser i ekonomin och med erkännande av de potentiella fördelarna för miljön och människors hälsa av att avfall används som en resurs. Riktlinjer kan dessutom utformas för att klargöra fall där det i praktiken är svårt att göra skillnad mellan dessa begrepp eller där en klassificering av verksamheten som återvinning inte motsvarar förfarandets verkliga miljöpåverkan.”

9 I artikel 3 i direktivet föreskrivs följande:

”I detta direktiv avses med

…

15. *återvinning*: varje förfarande vars främsta resultat är avfall som har ett nyttigt ändamål, genom att det antingen vid anläggningen eller i samhället i stort ersätter annat material som i annat fall skulle ha använts för ett visst syfte eller förbereds för detta syfte; bilaga II innehåller en icke uttömmande förteckning över återvinningsförfaranden,

…

19. *bortskaffande*: varje förfarande som inte utgör återvinning, även om förfarandet sekundärt leder till regenerering av ämnen eller utvinning av energi; bilaga I innehåller en icke uttömmande förteckning över förfaranden för bortskaffande,

…”

10 I artikel 4 i direktivet, som har rubriken ”Avfallshierarki”, föreskrivs följande:

”1. Följande avfallshierarki ska gälla som prioriteringsordning för lagstiftning och politik som rör förebyggande och hantering av avfall:

a) Förebyggande.

b) Förberedelse för återanvändning.

c) Materialåtervinning.

d) Annan återvinning, t.ex. energiåtervinning.

e) Bortskaffande.

2. När avfallshierarkin enligt punkt 1 tillämpas, ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att främja de alternativ som ger bäst resultat för miljön som helhet. Detta kan kräva att vissa avfallsflöden avviker från hierarkin, när det är motiverat med hänsyn till livscykelstänkandet vad avser den allmänna påverkan av generering och hantering av sådant avfall.

…”

11 I artikel 10.1 samma direktiv föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att se till att avfall genomgår återvinningsförfaranden i enlighet med artiklarna 4 och 13.”

12 Artikel 11 i direktiv 2008/98 har rubriken ”Återanvändning och materialåtervinning”. I punkterna 2 och 3 i den artikeln föreskrivs följande:

”2. I syfte att uppnå målen i detta direktiv och närma sig ett europeiskt återvinningssamhälle med en hög nivå av resurseffektivitet ska medlemsstaterna vidta alla nödvändiga åtgärder som är avsedda att uppnå följande mål:

…

b) Senast 2020: Förberedandet för återanvändning, materialåtervinning och annan återvinning av icke-farligt byggnads- och rivningsavfall, med undantag för sådant naturligt förekommande material som definierats i kategori 17 05 04 i avfallsförteckningen, ska öka till minst 70 viktprocent, varvid också ska medräknas sådana fall där avfall används som fyllmaterial för att ersätta annat material.

3. Kommissionen ska fastställa närmare regler om tillämpnings- och beräkningsmetoderna för övervakning av huruvida de mål som fastställs i punkt 2 i denna artikel uppfylls, med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2150/2002 av den 25 november 2002 om avfallsstatistik [EGT L 332, 2002, s. 1]. Dessa kan innefatta övergångsperioder för medlemsstater med mindre än 5 % materialåtervinning under 2008 i någondera av de i punkt 2 angivna avfallskategorierna. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar av detta direktiv genom att komplettera det, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 39.2.”

13 I artikel 13 i detta direktiv föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att avfallshanteringen genomförs utan fara för människors hälsa och utan att skada miljön, i synnerhet

a) utan risk för vatten, luft, mark, växter eller djur,

b) utan att medföra olägenheter genom buller eller lukt, och

c) utan att negativt påverka landskapet eller områden av särskilt intresse.”

14 Enligt artikel 40 i nämnda direktiv skulle detta ha införlivats senast den 12 december 2010.

15 I bilaga I till direktiv 2008/98, som har rubriken ”Bortskaffningsförfaranden”, anges följande förfaranden:

”D 1 Deponering på eller under markytan (t.ex. på avfallsdeponier eller liknande).

…

D 3 Djupinjicering (t.ex. insprutning av pumpbart avfall i källor, saltgruvor eller naturligt förekommande förvaringsrum och liknande).

…

D 12 Permanent lagring (t.ex. placering av behållare i en gruva och liknande).

…”

16 I bilaga II till detta direktiv, som har rubriken ”Återvinningsförfaranden”, anges följande förfaranden:

”…

R 3 Materialåtervinning av organiska ämnen som inte används som lösningsmedel (inklusive kompostering och andra biologiska omvandlingsprocesser) …

R 4 Materialåtervinning av metaller och metallföreningar.

R 5 Materialåtervinning av andra oorganiska material …

…

R 10 Markspridning med positiva effekter på jordbruket eller ekologin.

…”

Italiensk rätt

17 I artikel 10.3 i lagstiftningsdekret nr 117/2008 av den 30 maj 2008 om införlivande av direktiv 2006/21 (GURI nr 157 av den 7 juli 2008, s. 4) förskrivs följande:

”Bestämmelserna i lagstiftningsdekret nr 36 av den 13 januari 2003 om deponering av avfall ska tillämpas på sådan igenfyllning av håligheter och tomrum, vilka uppstått vid brytning, som sker med användning av annat avfall än sådant utvinningsavfall som avses i detta dekret.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

18 Edilizia Mastrodonato ingav, den 16 mars 2010, en ansökan om tillstånd att utvidga ett stenbrott. Till ansökan bifogades bland annat ett projekt avseende återställande av miljön i de tidigare brytningsområdena. Återställandet skulle ske genom att håligheter fylldes igen med användning av 1 200 000 m^3 avfall som inte utgjorde utvinningsavfall.

19 Servizio regionale Attività estrattive (Myndigheten för frågor rörande gruvdrift och dagbrott) meddelade i beslut av den 21 september 2011 tillstånd till utvidgningen av stenbrottet, på villkor att de planerade återvinningsåtgärderna vidtogs i enlighet med det samtidigt därmed godkända projektet.

20 Av beslutet om hänskjutande framgår att Edilizia Mastrodonato och provinsen Bari därefter blev oeniga om vilket förfarande som bolaget skulle följa för att faktiskt kunna genomföra igenfyllningen i de tidigare brytningsområdena.

21 Edilizia Mastrodonato underrättade, den 19 januari 2012, provinsen Bari om att bolaget avsåg att inleda verksamheten, i enlighet med det förenklade förfarande som är tillämpligt på åtgärder för återvinning av avfall. Den 15 november 2012 beslutade chefen för Polizia Provinciale – Protezione Civile e ambiente (provinspolisen – civil- och miljöskydd) i provinsen Bari att det förenklade förfarandet inte kunde tillämpas på bolagets igenfyllningsprojekt. Igenfyllningsprojektet utgjorde nämligen i själva verket ett projekt för bortskaffande av inert specialavfall med en volym på 1 200 000 m^3 genom deponering, för vilket ett normalt tillståndsförfarande skulle tillämpas i enlighet med artikel 10.3 i lagstiftningsdekret nr 117/2008, genom vilken artikel 10.2 i direktiv 2006/21 införlivats.

22 Detta beslut upphävdes av Tribunale amministrativo regionale Puglia (Regionala förvaltningsdomstolen i Apulien, Italien). Denna ansåg nämligen att det planerade igenfyllningsarbetet kunde genomföras enligt ett förenklat förfarande, trots lydelsen i artikel 10.3 i lagstiftningsdekret nr 117/2008. Enligt denna domstol skulle nämnda bestämmelse tolkas mot bakgrund av unionsrättens utveckling på avfallsområdet. Av artikel 3 led 15 och artikel 11 i direktiv 2008/98 föreföll emellertid framgå att utfyllnadsarbeten, även när de sker med användning av annat avfall än utvinningsavfall, inte behöver utgöra bortskaffande, utan kan vara att anse som avfallsåtervinning på vilken det förenklade förfarandet får tillämpas enligt italiensk rätt.

23 Provinsen Bari överklagade avgörandet av Tribunale amministrativo regionale Puglia (Regionala förvaltningsdomstolen i Apulien) till Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) som nu har att tolka artikel 10.3 i lagstiftningsdekret nr 117/2008 och, som en konsekvens av detta, artikel 10.2 i direktiv 2006/21. Enligt sistnämnda domstol gör provinsen Bari gällande att dessa två bestämmelser, till skillnad från vad Tribunale amministrativo regionale Puglia (Regionala förvaltningsdomstolen i Apulien) funnit, innebär att det endast är igenfyllning med hjälp av utvinningsavfall som inte utgör bortskaffande av avfall och som således enligt italiensk rätt kan omfattas av ett förenklat förfarande.

24 Mot denna bakgrund beslutade Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”Ska artikel 10.2 i direktiv 2006/21/EG tolkas så, att igenfyllning med avfall – om det sker med användning av annat avfall än utvinningsavfall – alltid omfattas av bestämmelserna om avfall i direktiv 1999/31, även när det inte är fråga om åtgärder för bortskaffande av avfall utan om återvinningsåtgärder?”

Prövning av tolkningsfrågan

25 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 10.2 i direktiv 2006/21 ska tolkas så, att den innebär att bestämmelserna i direktiv 1999/31 ska tillämpas på igenfyllning av ett stenbrott som sker med användning av annat avfall än utvinningsavfall, när denna åtgärd utgör återvinning av avfallet.

26 Såsom anges i artikel 2.1 i direktiv 2006/21 är detta direktiv tillämpligt på hanteringen av avfall från prospektering, utvinning, bearbetning och lagring av mineraltillgångar och från drift av stenbrott.

27 Artikel 10 i direktivet har rubriken ”Håligheter efter brytning”. I punkt 1 i denna artikel åläggs medlemsstaterna att se till att verksamhetsutövaren vidtar vissa åtgärder, när denne i rehabiliterings- och konstruktionssyfte återfyller utvinningsavfall i håligheter efter brytning. I punkt 2 i denna artikel föreskrivs emellertid att direktiv 1999/31/EG ”skall fortsätta att gälla för annat avfall än utvinningsavfall som används för att fylla igen håligheter efter brytning”.

28 De olika språkversionerna av artikel 10.2 i direktiv 2006/21 skiljer sig åt vad gäller huruvida annat avfall än utvinningsavfall obligatoriskt omfattas av direktiv 1999/31 eller inte. I bland annat den grekiska, den franska och den italienska språkversionen av denna bestämmelse anges att direktiv 1999/31 ska fortsätta att gälla för annat avfall än utvinningsavfall som används för igenfyllningsändamål. I bland annat den tyska och den engelska språkversionen av samma bestämmelse anges däremot att direktiv 1999/31 ska fortsätta att gälla för sådant avfall i förekommande fall (”gegebenenfalls” och ”as appropriate”).

29 Enligt domstolens fasta praxis kan den formulering som använts i en av språkversionerna av en unionsbestämmelse inte ensam ligga till grund för tolkningen av denna bestämmelse eller ges företräde framför övriga språkversioner. Unionsbestämmelserna ska nämligen tolkas och tillämpas på ett enhetligt sätt mot bakgrund av de olika versionerna på samtliga unionsspråk. I händelse av bristande överensstämmelse mellan språkversionerna av en unionsrättslig text, ska den aktuella bestämmelsen tolkas med hänsyn till systematiken i och ändamålet med de föreskrifter i vilka den ingår.(dom av den 17 mars 2016, Kødbranchens Fællesråd, C-112/15, EU:C:2016:185, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

30 Såsom generaladvokaten anfört i punkt 31 i sitt förslag till avgörande, anges det i artikel 10.2 i direktiv 2006/21 att direktiv 1999/31 ska ”fortsätta att gälla” för annat avfall än utvinningsavfall som används för igenfyllningsändamål, vilket förutsätter att igenfyllning av en hålighet efter brytning omfattas av direktiv 1999/31 endast om den svarar mot villkoren för tillämpning av detta direktiv.

31 Direktiv 1999/31 är emellertid tillämpligt endast på bortskaffat avfall och inte på avfall som blivit föremål för återvinning. Såsom generaladvokaten anfört i punkt 38 i sitt förslag till avgörande, föreskrivs i artikel 3.1 i detta direktiv nämligen att det är tillämpligt på all form av deponi, vilket begrepp i artikel 2 g i direktivet definieras som en upplagsplats för avfall på eller i jorden.

32 Denna tolkning stöds även av att artikel 10.2 i direktiv 2006/21, med hänsyn till att direktivet enligt sin allmänna systematik enbart reglerar hanteringen av avfall från utvinningsindustrin, inte kan tolkas så, att den medför en indirekt utvidgning av tillämpningsområdet för direktiv 1999/31, som tydligt fastställs i artikel 3.1 i direktivet.

33 Av detta följer att annat avfall än utvinningsavfall kan omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 1999/31 endast om det deponeras i avsikt att bortskaffas och inte om det blir föremål för återvinning. Det är på detta sätt som man ska förstå artikel 3.2 andra strecksatsen i detta direktiv, som från direktivets tillämpningsområde utesluter användning av lämpligt inert avfall vid restaurering och utfyllnadsarbete, eller för byggnadsändamål i deponier.

34 Artikel 10.2 i direktiv 2006/21 ska således tolkas så, att den inte innebär att bestämmelserna i direktiv 1999/31 ska tillämpas på igenfyllning av ett stenbrott som sker med användning av annat avfall än utvinningsavfall, när denna åtgärd utgör återvinning och inte bortskaffande av avfallet.

35 För att ge den hänskjutande domstolen ett användbart svar ska det även fastställas under vilka villkor igenfyllning av ett stenbrott med användning av annat avfall än utvinningsavfall kan anses utgöra en återvinningsåtgärd.

36 Det finns inte någon definition av begreppet återvinning i direktiv 1999/31. Det är därför lämpligt att utgå från definitionen av återvinning i artikel 3 led 15 i direktiv 2008/98. Detta direktiv har, med verkan från och med den 12 december 2010, upphävt de relevanta bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/12/EG av den 5 april 2006 om avfall (EUT L 114, 2006, s. 9) vars införlivandefrist löpte ut samma dag. Förstnämnda direktiv är tidsmässigt tillämpligt i det nationella målet, med hänsyn till att den underrättelse som Edilizia Mastrodonato skickade till provinsen Bari, i enlighet med det förenklade förfarande som är tillämpligt på åtgärder för återvinning av avfall, är daterad den 19 januari 2012 (se, analogt, dom av den 23 mars 2006, kommissionen/Österrike, C-209/04, EU:C:2006/195, punkterna 56 och 57).

37 I artikel 3 led 15 i direktiv 2008/98 definieras emellertid återvinning av avfall som varje förfarande vars främsta resultat är avfall som har ett nyttigt ändamål, genom att det antingen vid anläggningen eller i samhället i stort ersätter annat material som i annat fall skulle ha använts för ett visst syfte. Skäl 19 i direktivet går i samma riktning. Där anges nämligen att återvinning har en annan inverkan på miljön än bortskaffande, genom ersättandet av naturresurser i ekonomin.

38 Denna definition motsvarar den som utvecklats i domstolens praxis, enligt vilken det som framför allt utmärker en återvinningsåtgärd är att åtgärdens huvudsyfte är att avfallet kan användas på ett ändamålsenligt sätt som bidrar till att bevara naturresurserna genom att ersätta andra material som annars skulle ha behövts för detta ändamål (dom av den 27 februari 2002, ASA, C-6/00, EU:C:2002:121, punkt 69).

39 Av detta följer att den sparsamma användningen av naturresurser bör vara huvudsyftet med en återvinningsåtgärd. Omvänt gäller att när den sparsamma användningen av naturresurser endast är en bieffekt av en åtgärd vars huvudsyfte är att avfall ska bortskaffas, kan detta inte föranleda att denna åtgärd ska anses som något annat än en åtgärd för bortskaffande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 februari 2003, kommissionen/Luxemburg, C-458/00, EU:C:2003:94, punkt 43).

40 Av artikel 3 leden 15 och 19 i direktiv 2008/98 följer att syftet med bilagorna I och II till detta direktiv är att räkna upp de vanligaste bortskaffande- och återvinningsåtgärderna, och inte är att tillhandahålla en uttömmande uppräkning av alla åtgärder som utgör bortskaffande eller återvinning i direktivets mening.

41 Mot denna bakgrund måste all avfallshantering kunna kvalificeras som ”bortskaffande” eller som ”återvinning” och, såsom följer av artikel 3 punkt 19 i direktiv 2008/98, en och samma åtgärd kan inte kvalificeras som både ”bortskaffande” och som ”återvinning”. Om en viss avfallshantering, som i förevarande mål, inte kan hänföras till en av de åtgärder eller en av de åtgärdskategorier som anges i bilagorna I och II till detta direktiv, enbart utifrån ordalydelsen häri, ska denna hantering bli föremål för en kvalificering i det enskilda fallet mot bakgrund av syftena med och definitionerna i direktivet (se, analogt, dom av den 27 februari 2002, ASA, C-6/00, EU:C:2002:121, punkterna 62–64).

42 Det ankommer på den hänskjutande domstolen att, utifrån samtliga relevanta omständigheter i det nationella målet och med beaktande av det miljöskyddssyfte som eftersträvas med direktiv 2008/98, bedöma huruvida igenfyllningen av det aktuella stenbrottet huvudsakligen syftar till att återvinna annat avfall än utvinningsavfall, som är avsett att användas i samband med detta igenfyllningsarbete.

43 Så kan vara fallet om det är utrett att detta stenbrott skulle ha fyllts igen även om sådant avfall inte hade varit tillgängligt och det därför skulle ha varit nödvändigt att använda annat material (se, analogt, dom av den 27 februari 2002, ASA, C-6/00, EU:C:2002:121, punkt 69).

44 Den hänskjutande domstolen ska i detta sammanhang ta hänsyn till de villkor under vilka igenfyllningen skett, för att bedöma huruvida denna åtgärd skulle ha vidtagits även om det inte hade funnits något annat avfall än utvinningsavfall. Som exempel kan nämnas att den omständigheten att företaget som driver det aktuella stenbrottet förvärvar detta avfall mot betalning av ett vederlag till den som har producerat eller som innehar detta avfall kan tyda på att huvudsyftet med åtgärden i fråga är att återvinna detta avfall (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 februari 2003, kommissionen/Luxemburg, C-458/00, EU:C:2003:94, punkt 44).

45 Vidare gäller att igenfyllningen av det aktuella stenbrottet kan anses som en återvinningsåtgärd endast om det använda avfallet lämpar sig för ändamålet, enligt den senaste vetenskapliga och tekniska kunskapen.

46 Genom artiklarna 10.1 och 13 i direktiv 2008/98 åläggs nämligen medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att återvinningsåtgärderna genomförs på ett sätt som inte äventyrar miljön och människors hälsa, vilket förutsätter att avfallet kan ersätta annat material med vidtagande av samma försiktighetsåtgärder för att skydda miljön (se, analogt, dom av den 22 december 2008, kommissionen/Italien, C-283/07, ej publicerad, EU:C:2008:763, punkt 61 och där angiven rättspraxis).

47 Vad gäller frågan om huruvida det var lämpligt att använda annat avfall än utvinningsavfall för att fylla igen det aktuella stenbrottet, framgår det av artikel 3.1 och 3.2 andra–fjärde strecksatserna i direktiv 1999/31 att det inte är lämpligt att använda icke-inert och farligt avfall vid restaurering och utfyllnadsarbete, eller för byggnadsändamål. En sådan användning av icke-inert och farligt avfall kan således inte anses utgöra återvinning, och den omfattas därmed av det direktivets tillämpningsområde.

48 Att använda olämpligt avfall för att fylla igen håligheter efter brytning i ett stenbrott skulle få betydligt värre konsekvenser för miljön än om igenfyllningen gjordes med användning av annat material. Såsom anges i skäl 19 i direktiv 2008/98 kan en verksamhet inte klassificeras som återvinning, om denna klassificering inte motsvarar åtgärdens verkliga inverkan på miljön, vilken anses vara mer positiv vid återvinning än vid bortskaffande av avfall, enligt den avfallshierarki som fastställs i artikel 4.1 i direktivet.

49 Mot bakgrund av vad som anförts i punkterna 41–46 ovan ankommer det på den hänskjutande domstolen att kontrollera dels huruvida Edilizia Mastrodonato skulle fylla igen de vid brytning uppkomna håligheterna i det bolaget tillhöriga stenbrottet även om bolaget därvid inte kunde använda annat avfall än utvinningsavfall, dels huruvida det avfall som bolaget planerar att använda är lämpligt för en sådan igenfyllningsåtgärd. Den i det nationella målet aktuella åtgärden kan inte kvalificeras som återvinning annat än om den uppfyller båda dessa kumulativa villkor.

50 Av den hänskjutande domstolens svar på EU-domstolens begäran om förtydligande upplysningar framgår att det aktuella avfallet består av avfall av vitt skilda slag och att det antagligen inkluderar icke-inert avfall och till och med farligt avfall, vilka avfallstyper inte är lämpliga att använda vid igenfyllning av ett stenbrott, såsom fastslagits i punkt 47 ovan. Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen, som ensam är behörig att bedöma omständigheterna i målet, att fastställa huruvida projektet avseende igenfyllning av håligheter efter brytning i det stenbrott som tillhör Edilizia Mastrodonato uppfyller de krav som angetts i föregående punkt.

51 Av vad anförts följer att den ställda frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 10.2 i direktiv 2006/21 ska tolkas så, att den inte innebär att bestämmelserna i direktiv 1999/31 ska tillämpas på igenfyllning av ett stenbrott som sker med användning av annat avfall än utvinningsavfall, när denna åtgärd utgör återvinning av avfallet, något som det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.

Rättegångskostnader

52 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 10.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/21/EG av den 15 mars 2006 om hantering av avfall från utvinningsindustrin och om ändring av direktiv 2004/35/EG ska tolkas så, att den inte innebär att bestämmelserna i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall ska tillämpas på igenfyllning av ett stenbrott som sker med användning av annat avfall än utvinningsavfall, när denna åtgärd utgör återvinning av avfallet, något som det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.

Underskrifter